

13 - Danh Sắc

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[07/07/2025 - 09:24 - anhlibrary]

Như vậy Danh sắc được kể thành một nhóm. Chúng sanh trong đời, vũ trụ, vô lượng vũ trụ kể thành một nhóm. Bây giờ qua cái thứ hai.

Thế giới và chúng sanh được kể thành hai nhóm: là Danh và Sắc tức Thân và Tâm. Vì sao được kể là hai? Là bởi vì cái thành phần cấu tạo nên thế giới cũng có hai phần, đó là Danh và Sắc. Thế giới được kể thành một là kể chữ Duyên là đủ rồi. Tất cả nó nằm hết trong chữ Duyên. Dầu loài nào kể cả bậc Thánh cũng nằm trong chữ Duyên, hiểu không ta? kể cả bậc Thánh cũng nằm trong chữ Duyên, do các Duyên giải thoát mà nó có...nằm trong chỗ này, về coi lại nha.

Nhưng riêng về cái thế giới được chia thành hai thì nó gồm Danh và Sắc tức là Thân và Tâm. Tại sao chia như vậy? vì Danh Sắc là hai thành phần chính, hai thành phần chủ yếu tạo nên thế giới. Chỉ vậy thôi, lý do rất đơn giản vậy thôi. Thế giới được chia làm hai bởi vì đây là hai cái tạo nên thế giới. Rồi bắt đầu quay lại cái bài hồi sáng.

Trường hợp thứ nhất, loại một: Sắc pháp và những chúng sanh liên hệ Sắc pháp. Gồm có bao nhiêu loại:

a/ Là Sắc thô ở cõi Dục, cõi Dục có Sắc pháp mà.

b/ Là Sắc tế ở cõi Sắc giới.

- Sắc thô ở cõi Dục. Tại sao gọi là sắc thô? Là bởi vì trực thuộc 5 Trần.

- Sắc tế ở cõi Sắc giới là Sắc pháp ở dạng tối giản (most simple) là vì sao? Vì ở đó Sắc pháp không do dục ái tạo ra. Gọi là tế. Tế là chỗ đó.

Tôi sẽ giảng, trong cái đám Thơ này nè nó lại có cái Tế trong Thơ, nhưng nó vẫn là Thơ so với cái Sắc của Phạm Thiên.

Sắc pháp có hai chỗ là sắc pháp Dục và Sắc pháp Sắc giới. Ở đây không thể kể như chị vì là nằm hết trong Sắc pháp cõi Dục, ma, quỷ...nó cũng nằm trong sắc thô của cõi Dục, còn trong cái đó chia tiếp, hiểu không?

[Thí dụ trong đám nhà nghèo, có đứa nghèo nhất, có đứa đỡ hơn, có hiểu chuyện đó không? chứ đâu phải nghèo nó có cỡ, nó có nhiều loại hiểu chưa? Bây giờ nói gọn là trong xã hội gồm có hai thành phần giàu và nghèo. Nhưng trong cái đám giàu nó cũng có nhiều cỡ. Thí dụ như cô có 80 tỷ mà bà Quỳnh Dao có 79 tỷ, nó chênh lệch nhau một chút những bà vẫn là người giàu. Còn chị này là người nghèo, tôi cũng là người nghèo nhưng mà chị có được triệu rưỡi, tôi có được triệu một, nó phải khác nhau chứ, đâu có kể chung được, nhưng mà tôi với chị Oanh vẫn được kể là trong đám nhà nghèo, còn bà này và bà kia kể trong đám nhà giàu, như thật ra giàu đâu có giống nhau được]. Bởi trong Kinh nói thế này, câu này ví dụ đây. Cõi thấp không thấy được người ở cõi cao hơn. Điều đó cho thấy rằng cõi cao hơn là tế hơn rồi phải không? Nhưng nếu mà nói như vậy thì nó quá nhiều loại tế và quá nhiều loại thô, chia vậy chỉ cho nó mệt. Người ta gom gọn lại là Sắc pháp gồm có hai thứ là Sắc thô ở cõi Dục. Tại sao nó thô? Là bởi vì nó do Dục ái tạo ra, mà tại sao do Dục ái tạo ra mà thô ta? là bởi vì nó có thể được nhận biết qua mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý.

Còn riêng về cõi Sắc pháp cõi kia thì chư Thiên trên trên, cõi Phạm Thiên Sắc giới người ta chỉ thấy và nghe thôi, chứ họ không có khí, vị, xúc. Nhưng có điều mặt mũi họ đáng hoàng lắm, họ đẹp trai. Nhiều người bữa tôi giảng trong room họ tưởng mặt bằng chang, không phải. Họ là tướng nam nhân, mặc dù ở đó không có giới tính nha, đó là hai cái trên Phạm Thiên phải nhớ.

- Trên đó không có giới tính nhưng tất cả đều là tướng nam nhân.

- Thứ hai họ không có thân kinh khúu giác, vị giác và xúc giác, nhưng mà thân thể của họ đẹp tuyệt đỉnh. Họ được xem là mẫu của Tam giới. Bằng chứng trong kinh nói Chư Phật đẹp như Phạm Thiên vậy đó, đẹp lắm. Tại sao họ đẹp? tại vì trên đó cái đẹp của họ là do ly dục mà có. Cái đẹp của họ là đẹp chuẩn, chuẩn ở đây là các loài dưới đây nhìn họ đều nhìn nhận là họ đẹp.

Trong khi ở đời Dục thì lại khác, cõi Dục thí dụ như là cô bồ thí nhiều nhưng mà cô tánh nóng, nghe kịp không? còn tôi là bồ thí nhiều nhưng tôi lại là tham nặng lắm, tánh tôi tham lắm. Còn bà này bồ thí nhiều mà si. Cho nên nó cứ phập phều, nó chênh lệch. Nhưng trên đó tất cả đều sống trong

thiền, trên đó không có sự can thiệp của phiền não mãnh liệt như dưới đây. Mình ở dưới đây là trong cái đám hương dục mình: người thích ăn, người thích mặc, người thích tình cảm nam nữ, người thích tình dục tùm lum hết. Nhưng trên Phạm Thiên không. Trên đó chỉ có thiền thôi. Cho nên cái nét đẹp của họ...

[Các vị không biết rằng trong thế giới này cái gì càng sang, càng đơn giản. Nó càng sang, càng đơn giản, thí dụ như tôi không phải là dân thượng lưu nhưng mà có dịp tôi để ý tôi thấy, giới thượng lưu nó không có màu mè, lòe loẹt như cái đám dưới này. Thí dụ họ xài cái gì họ xài đúng như trời lạnh họ xài cashmere, thí dụ như vậy, mùa nóng họ xài lụa, thí dụ như vậy. Còn mình thì thôi đủ thứ cotton rồi polyester, rồi nylon, rồi lụa rồi len tùm lum hết. Nhưng mà cái dân nhà giàu nó xài đơn giản, đúng cái đó thôi. Cô đi business, cô thấy đám du khách họ không có xách đồ ăn nhiều như mình. Ở đây mình xách đồ ăn lũm chũm, mua đồ làm quà lưu niệm, đám nhà giàu không. Đám nhà giàu nó không có quà cáp mà xách lùm chũm như vậy không có, để ý đi. Tôi có đi vài lần, đi không phải do tôi giàu mà đi upgrade, tức là mình mua vé thường, xong rồi giờ cuối mình nâng nó lên, nhờ vậy tôi đi cũng được hơi nhiều nhiều. Tôi đi tôi thấy lạ lắm là dân nhà giàu thượng lưu nó đi đâu ít có quà lắm, ít có lùm xùm là tại sao? Thứ nhất cái người mà để nó cho quà cũng là dân thứ dữ, hiểu không ta? Cái dân chơi đẳng cấp với nhau nó đâu có chờ quà, khổ vậy. Còn mình dân nhà nghèo mình có 1000 lý do để mình có quà. Thứ nhất là cái đẳng cấp của mình nó rất là chờ quà. Đẳng cấp của mình toàn là dân chờ quà không hà, rồi bản thân mình là mình không xách về là không có mặt mũi vì mặt mũi của mình nó dựa trên những cái rất là rẻ tiền, hiểu không? cái thằng không cho nó cũng nhột, bởi vì nó đi xa, nó về nó cũng phải có mặt mũi, mà mặt mũi của nó phải dựa vào những cái rất là rẻ tiền. Dân nhà giàu không có, cái đẳng cấp mà nó chơi lại không chờ quà mà riêng bản thân nó, cái mặt mũi của nó không có dựa trên những món quà, mặt mũi nó là cái vụ khác, mày cho tao đi đi, tao đi chơi đã rồi tao về eh đi Sona nha, hoặc là đi resort chỗ nào đó, khi nó đi là nó không cần quà, khi nó về nó chỉ rủ là thằng kia biết, nhưng thật ra ở nhà nó đi resort mòn rồi, dân nhà giàu nó không...còn mình là lùm xùm, cho nên càng lên cao càng đơn giản. Có một người chắc các vị phải đồng ý với tôi, như giáo hoàng của tổng thống Mỹ hồi xưa tôi biết là không có cái vụ mà đi đâu nhớ mua cái này cho thằng Tèo là không có, càng lên cao chừng nào càng... nhiều lắm là ông nói với trợ lý, là nhiều lắm đó, nói trợ lý một tiếng thôi, mà cũng hiếm lắm vì cái đầu của ông không có ranh].

Cho nên Sắc Thô tại sao nó liên hệ đến 5 Dục mà nó lại rắc rối, tại sao nó thô thiền? là tại vì do 5 Dục, cái cảnh giới thấp. Còn cái cảnh giới càng lên cao, thí dụ trong Kinh nói là Dục giới nó gồm có 4 cõi dục, rồi Nhân, 6 cõi Dục Thiền. Trong Kinh nói 4 cõi dục hình thức giao phối thì đa dạng, có khi nó giao phối bằng cách nó xoắn chặt với nhau nhiều giờ đồng hồ, hoặc có cách giao phối là hai con nó dính với nhau như con phù du, con uyên ương, hoặc nó giao phối là hai bộ phận nó sắp lại với nhau, tại sao tôi phải nói rõ như vậy là bởi vì tôi nói chuyện khác, lên tới con người và hai tầng Dục thiền thấp nhất có hình thức giao phối giống nhau. Nhưng mà ở tầng Dục thiền thứ ba là họ chỉ ôm nhau buông ra liền là đã xong, tới cái tầng cao hơn một chút họ chỉ nắm tay nhau là xong, đến tầng cao hơn nữa nhìn nhau cười là xong và tầng Dục Thiền cao nhất chỉ nhìn nhau bằng cái tâm ái nhiễm là xong, là bởi vì họ là cái ranh giới của cõi Dục, cho nên trên họ là Phạm Thiên không còn cái vấn đề tình dục, mà họ ở ngay cái ranh, là họ chỉ nhìn cái người đó bằng cái tâm thích là đủ rồi.

Tứ Thiên Vương, Đạo Lợi (giống loài người), tại sao tôi viết ngược? tại vì càng lên cao, Dạ Ma (ôm nhau), Đâu suất là chỗ Bồ tát (nắm tay nhau), Hóa Lạc Thiên (mỉm cười với nhau), Tha hóa tự tại (nhìn nhau bằng ái nhiễm).

Càng lên cao càng nhẹ dần, và chưa hết cái cõi thấp không thể nhìn thấy cõi cao trừ khi cõi cao muốn cho thấy, vì cái Sắc nó té dữ lắm. Cho nên mình không học mình tưởng Chư Thiên nhìn nhau đã, không phải, tầng này không thấy được tầng kia, nhìn trót quớt vì nó té, nó mờ ảo, tức là cõi Tứ Thiên Vương đã là sương khói rồi, Đạo Lợi còn sương khói hơn, mà càng lên cao càng...cuối cùng không còn sương, không còn khói nữa mà nó còn khí thôi, mà khí nặng mình còn nghe mùi, khí nhẹ hơn nữa mình chỉ nghe thoảng, nhẹ hơn nữa là khói nghe luôn, hiểu không? tức là khói rồi tới sương, rồi bắt đầu lên từ từ còn lại mùi đậm, rồi mùi nhạt, rồi tới cái mùi thiệt nhạt và cuối cùng là không còn mùi nữa. Có những loại hóa chất không có mùi có đúng không? đó cho nên nó lên tới cái

cánh giới đó luôn, không còn mùi, càng lên cao tôi ví dụ vậy đó. Nó tẻ đến mức mà cuối cùng đó là cái sự có mặt của cái đám cao đó là chịu thua và nhiều cái nó sâu sắc lắm, nó sâu chỗ nào? Càng lên cao cái cõi Tứ Thiên Vương chỉ cần một công đức nhỏ nào đó thí dụ như là trong Kinh nói cái cõi Tứ Thiên Vương này nè, công đức nhỏ thôi thí dụ như là mình làm chủ một cái vườn trái, rồi cái người ta đi ngang người ta hỏi xin mình, ở ăn đi con, ăn đi con, con lượm, con hái con ăn đi, mà suốt cuộc đời mình làm chuyện đó cũng đủ sanh Tứ Thiên Vương hoặc là mình có xe bánh mì, trong Kinh không có kêu xe bánh mì. Trong Kinh tả thức ăn, tôi nói theo ngôn ngữ mình, mình có xe bánh mì, mình bán, mình thấy bà này nghèo bà mua bánh mì không, mình biết bà không có tiền, mình rán mình chan cho bà miếng dưa leo vậy đó, hiểu không? làm cả đời vậy đó, nói chung những phước nhỏ nhỏ vậy đủ sanh Tứ Thiên Vương. Nhưng lên Đạo Lợi thì không, anh muốn lên Đạo Lợi...

- Tứ Thiên Vương bồ thí thì lên được nhưng Đạo Lợi là anh phải là có Giới hoặc là cái đối tượng mà anh cúng dường phải là đối tượng có giới.

- Cái Đạo Lợi có đụng chạm tới Giới, tới ngũ Giới, tức là cái người muốn về đây ngoài bồ thí ra phải có giới hoặc là cái người nhận phải là có giới. Cái Đạo lợi có dính tới Giới trong đó là ngũ Giới.

- Nhưng từ Dạ Ma trở lên là bắt đầu cái Dạ Ma là nửa 5 Giới, nửa 8 giới.

- Còn từ Đâu Suất trở lên là phải Bát Giới mới lên nổi. Mà hể...đó là nói gọn, còn mà nói rộng là Bát Giới cỡ nào, rồi bồ thí cỡ nào, hiểu không? nhưng mà nói gọn thì nằm trong cái nhóm Bát giới. Như vậy thì trong 6 cõi thì ba cõi trên cùng nó liên hệ đến Bát Giới, rồi cõi cuối cùng chỉ bồ thí là đủ rồi, Dạ Ma nửa này nửa kia, còn Đạo lợi chỉ cần là 5 Giới và bồ thí thôi, có nghĩa là trong đó có những người giữ Bát Giới mà giữ không có nhiều, có, có giữ Bát Giới nhưng giữ không có nhiều, còn giữ tinh ròng, biết tinh ròng không? trong cái đám đó lại có đứa cao, đứa thấp, có hiểu cái đó không? làm sao giống nhau được.

[Thí dụ như là bây giờ chị siết dữ lắm nhưng mà thí dụ như cái tâm của chị thường phóng dật, còn tôi, tôi cũng tám giới nhưng thường nhớ giới, thì cái phước nó nhiều hơn cái người mà giữ không có phạm mà hay quên, không hiểu? sáng nay bốn người mình lên nguyện giới hết nè, hôm nay Bát Quan nguyện, nguyện xong tôi cứ đi đứng nằm ngồi tôi cứ nhớ phải ăn trước 12 giờ, nhạc đẹp, không có nhạc nha, rồi đi đứng cẩn thận, vô ngồi thiền, làm gì cũng nhớ nay Bát Quan nha.

Còn cô Phương cũng lên thọ chung, nhưng thọ xong rồi cũng lăng xăng làm vườn, cuốc đất tùm lum, rồi để alarm, tôi không có alarm, tôi niệm giới từ hồi sáng, cô để alarm, rồi cô đi chợ búa, cuốc đất trồng cây, tới trưa nó reng, chết cha 11g30 vô ăn, ăn xong rồi bắt đầu dọn dẹp xong, bắt đầu xuống dưới bếp nấu ăn, nấu rồi nếm chút đỉnh, không có ăn, chỉ nếm thôi, nếm chút đỉnh vậy đó, cái đó thì cũng Bát Giới, mình đâu có nghĩ là mình ăn, nhưng mà đại khái cô bị lem luốc, trong Kinh kêu là giới lem luốc. Còn tôi từ sáng tôi đã thọ xong là tôi nhớ suốt, đi đứng nhớ nha, nhớ bữa nay là...mọi khi trưa tôi hay ăn xà lách lắm, nhưng bữa nay không, tôi ăn cái gì nó nặng hơn xà lách, bữa nay tôi không ăn xà lách trưa nữa, bởi vì ăn xà lách trưa chiều tôi đói cho nên buổi trưa tôi ăn cái gì cho nó nặng hơn là cái xà lách, hiểu không? tức là tôi phải chuẩn bị tôi nhớ hết, đó, cái giới đó mới là giới tinh ròng. Còn cái giới bà Phụng này thọ vui lắm, bà thọ xong rồi bà lăng xăng, cuối cùng bà không có phạm giới, không phạm nhưng nó như vậy đó. Còn chị Hồng là tẻ nhất, bà giữ cho tới chiều nhưng bà ăn, nhưng bà có công đức từ sáng. Cứ tháng 8 ngày, tháng nào cũng 8 ngày, nhưng mà có bữa bà chơi tới 2 giờ bà chịu không nổi, chịu tới 10 giờ đêm bà chịu không nổi, cũng 8 giới mà. Đó là cái loại Dạ Ma, Dạ Ma là cái loại đó, đứt khúc tùm lum. Nhưng mà riêng càng càng lên cao bồ thí nhiều nè, nói chung là thập thiện của của ba hạng lên cao, càng lên cao nó càng ngon dần, còn nhiều, có một tỷ cái khác...]

Trong Kinh Đức Phật Ngài dạy cái giới nó có ba, Giới Bát Quan có ba cách giữ, nhớ không? này là trong Kinh Chánh Tạng.

- Một gọi là Bát giới ngoại đạo, hồi này tôi ví dụ là chính xác đó.

- Hai là Bát giới chân bờ.

- Ba là Bát giới Thánh nhân. Cái người mà hồi này tôi nói thường xuyên niệm giới là Bát giới Thánh nhân.

Còn Bát giới chăn bò là sao? Giữ sao mà đến sáng mai không có phạm thì thôi, giống như mình đi chăn bò, mình đi chơi, mình ngủ quên, mình thả diều, mình hái trái, tắm sông miễn sao về giao đủ bò cho chủ thì thôi, có hiểu không? cô thấy mấy thằng chăn bò nó đi phá không? nó cũng vừa chăn, cũng vừa đi hái trộm trái cây, nó vừa tắm sông, nó vừa đá banh, vừa bắn bi, lâu lâu nó liếc cái, miễn sao đủ 18 con thôi. Rồi chiều trước khi tắt nắng nó lùa về giao cho chủ đúng 18 con xong, còn hồi trưa nhiều lúc nó không có dòm tới con bò nữa. Cho nên cái bát Giới đó Đức Phật nói Bát giới chăn bò, có nghĩa là nó làm sao không phạm thì thôi, cũng giống như chăn bò nghĩa là tôi làm sao tôi về giao đủ 18 con thì thôi, hiểu không?

Nhưng Bát giới Thánh nhân thì khác. Bát giới Thánh nhân là Niệm Giới, Nhớ Giới với Giới tinh khiết như pha lê.

Còn giới ngoại đạo thì sao? Giới ngoại đạo là giới có điều kiện, thí dụ tôi đói quá thì tôi dẹp không giữ nữa, hoặc là vì giao tiếp, cho nên chiều nay, chết cha chiều nay sinh nhật bạn thôi xả. Điều kiện là gì? Là tôi sẽ giữ nếu không có gì xảy ra, hiểu chưa? Đó là giới ngoại đạo. Tại vì sao nó có chữ ngoại đạo? là tại vì thế này, thời Ngài có một cái đạo là đạo Nigantha, cái đạo này nó giữ giới vui lắm, nó cũng giữ Bát quan nha mà nó giữ thế này nè, thí dụ bốn người mình là 4 người đệ tử của nó, cái bà này bà là thương gia, bà vô bà nói là sư phụ hôm nay tụi con thọ giới nhưng mà con chỉ giữ bên Đức thôi. Tại vì con ở bên Đức là con giữ, lát nữa con về bên Thụy Sĩ bạn bè dứ lắm cho nên là về bên con xả nha. Con mà nếu vô sự ở bên Đức không có chuyện gì cần phải về Thụy sĩ là con sẽ giữ. Thì sư phụ của cái đạo này nè, được, thầy cho con được quyền giữ giới bên Đức thôi, còn về Thụy sĩ xả. Đó là về không gian, về thời gian là sư phụ ơi chiều 4 giờ con có cái tiệc của tụi đối tác đó, thôi con xả nha, sư phụ nói OK cho con giữ đến 4 giờ chiều, đó là về thời gian. Giới ngoại đạo là giới điều kiện, lúc Phật ra đời, Ngài thấy cái đó Ngài mới đem nó vô Ngài kể cho đệ tử nghe, này các Tỷ kheo có ba loại trai giới: một là trai giới ngoại đạo là trai giới gắn liền với điều kiện, có nghĩa là họ giữ trong một cái không gian, thời gian nào đó thôi. Còn trai giới chăn bò là họ giữ suốt cái thời gian mà họ đã nguyện, nhưng mà nó tem lem tuốt luốt vậy đó miễn sao đủ 18 con bò thôi, cô hiểu không? cô chủ bò, cô đòi hỏi cái gì? Nó đem về giao đủ 18 con thì thôi, đó. Nhưng thật ra lúc nó đi chăn là nó không có nhớ tới mấy con bò, nó đá banh, nó bắn bi, nó đánh đáo tùm lum hết, miễn nó về nó giao đủ 18 con thôi. Nhưng mà trong cái giới Thánh nhân là cái giới khó nhất. Giới Thánh nhân là giữ giới mà hiểu vì sao mình giữ giới. Cái tai hại của cái chuyện không giữ và cái lợi ích của chuyện giữ giới, mình hiểu rất rõ, và mình nhớ, mình niệm giới trong suốt thời gian đó, và cuối cùng hoàn tất không có phạm. Phải hội đủ ba điều kiện: hiểu giới, hiểu được cái lợi của giới, hiểu được cái hại của giới và cuối cùng không phạm giới, thì có ba cái này cộng lại trong suốt thời gian đó được gọi gọi là Trai Giới Thánh nhân. Còn cái giới chăn bò là không có nhớ được cái hại và cái lợi của giới nhưng mà cuối cùng nó phạm thì thôi cũng như giao đủ 18 con bò thì thôi. Còn cái giới ngoại đạo là cái giới mà lệ thuộc vào...tôi đi dạy tôi gặp hoài, Sư con giữ 3 giới được không? con tu 5 giới con giữ 3 giới: không sát sanh, không trộm cắp, rồi vì ảnh bị gan, không uống rượu xong.

Giữ giới, giữ 1 giới cũng tốt chứ đừng có nói mà 5 giới. Tuy nhiên hãy cẩn thận theo trong A Tỷ Đàm, tại sao cái giới đó mình giữ được? tại vì mình không có nhu cầu phạm thì cái đó không kể là giới. Thí dụ tôi bị đau gan, tôi gặp lon bia, tôi không uống không phải vì tôi giữ giới cao siêu đâu mà vì tôi bị gan, tôi bị men gan, tôi bị tiểu đường, tiểu đường nó kỵ alcohol cho nên tôi không uống, thì cái không uống đó không phải là giới.

[Tôi xin lỗi cô nha, tôi bị vấn đề sinh lý tôi thấy đàn bà tôi không có cảm giác thì đối với tôi giới thứ ba không có kể, cô có hiểu cái đó không? cô có biết trường hợp lạnh cảm không? có nhiều người đã lâu lắm họ không có thích vấn đề nam nữ, có biết chuyện đó không? cho nên cái người đó mình đâu có thể kể vô là giữ giới. Có vấn đề về sức khỏe không uống rượu, có vấn đề về sinh lý nên không có...thì đâu có kể. Còn cô biết sát sanh không? cô đừng có nói với tôi con cô không sát sanh mà tôi nể cô, tại tôi có biết nhiều hoàn cảnh nó giết không được, thằng con của bà này nè, ở nhà nấu ăn là có người hầu. Ở cái đất Thụy Sĩ này làm gì có cái chuyện mà nó đi đào hang bắt dế về nó đá, đá với ai, cái thằng Thụy Sĩ thấy đá dế nó dòm mình dị lắm tại vì cái dân xứ này nè, cái chuyện mà đi bắt cá cho nó đá nhau, đá gà là không có rồi, rồi ngoài chuyện đó ra nó sát sanh, nó giết cái gì? thật ra một phần là hồi nhỏ nó thấy ba má nó không giết, đúng, nhưng một phần cái xứ này nó như

vậy. Cô biết ở đây tôi và chị Hồng có quen một cái cặp vợ chồng người Đức, họ không phải là Phật tử, họ có cảm tình, họ là fan của Đạo Phật thôi, mà hai vợ chồng đó ngày xưa cũng có giúp đỡ tôi, rồi bằng đi mười mấy năm rồi đến lúc gặp lại nhau là ăn cái chỗ mà ngày hôm qua mình ăn, thì ngồi ở ngoài trời thì có con bọ hung nó bò trên bàn thì ông búng nó đi thì bà vợ mới la, you làm vậy you không sợ nó đau hả, bà nói thiệt chứ không phải bà đóng kịch, tụi này nó ngộ lắm, nó thiệt lắm, bà trách ông, mày làm vậy mày không sợ nó đau hả, đái khái vậy, có nghĩa là cái lòng nhân đây nó lạ lắm, cho nên cái chuyện mà thằng Khoa nó không sát sanh không đáng kể, tôi nói thiệt vì mai này nó lớn lên nó ở một hoàn cảnh khác, mà nó vì lòng từ mà nó không giết thì tôi mới kể. Chứ còn đảng này cái đó nó không có hợp với nó, cái đó không có gọi là giới, theo tôi hiểu là như vậy. Sẽ có một ngày coi chừng thằng Khoa nó hiểu lầm nó tưởng đó là giới tại vì đó là bối cảnh giáo dục, bối cảnh xã hội, khổ quá, chứ còn tôi đâu có chê. Nhưng mà tôi nhắc cẩn thận, coi chừng như tôi không uống rượu, quý vị khen ông hay lắm, không có hay tại vì tôi bị men gan, tôi bị tiểu đường uống nó vô đường nó lên, tiểu đường nó kỵ cái đó, để vô nó đẩy lên. Cho nên nhớ cẩn thận, cô nói bạn cô ảnh giữ cái giới đó, coi chừng là bởi vì ảnh không thích hoặc ảnh bị vấn đề tâm lý, vấn đề sinh lý và hoàn cảnh đặc biệt là ảnh không có phạm giới. Như có một chuyện cô biết không phải ai cũng có thể nhảy đầm cô biết không? nó vụng về hồi nhỏ rồi, xin lỗi nha, trước khi lên làm đại gia nó đã vụng cù lần rồi, nó là dân củ chuối, sau này nó lên nó giàu, có những đối tác sang trọng, nó sẵn sàng nó quăng ra mấy triệu cho đối tác uống rượu, nó quăng ra mấy triệu cho đối tác nhảy đầm, nhưng riêng nó không có nhảy được tại vì cái chân nó phèn không làm sao nó nhảy, đó, có chuyện đó nữa. Hoặc có nhiều cô cái chân như bắp chuối như là chân voi làm sao mà dám mặc đồ để nhảy, chẳng lẽ mặc quần jean nhảy à, thí dụ vậy đó.

Có một vài cái hay nhưng do làm lâu ngày nó quen, cái tâm lý mà để làm cái đó nó không còn nữa. Tôi nói thẳng luôn vấn đề ăn chay. Nói cô Phụng ăn trường chay. Nhưng thật ra khi ăn chay riết nó quen, nó không còn cần tới từ bi nữa, nó thành quen ăn vô giống như bà bầu, ăn vô nó tanh, hiểu không? ăn riết nó quen. Hoặc là ăn ngũ giết là giấc chiều họ tổng cái khác vô họ khó chịu, tại vì nó quen, coi chừng cái đó. Tôi nói hoài, không phạm giới chưa chắc là giữ giới, bởi vì trong kinh ghi rất là rõ virati-Cetana có nghĩa là gì? là sự kiêng tránh có ý thức thì gọi là Giới, chứ còn không làm chưa chắc giữ giới. Vì tôi gặp nhiều người lắm rồi, đời sống của họ liếc vô là tôi thấy người này là phải ngũ giới rồi. Tôi ví dụ như là chuyện nhẹ, nói như là anh Lộc, tôi ở đây có một anh Phật tử quen, anh Lộc, anh đó tôi nghĩ anh đó là ngũ giới chắc là không phạm rồi, thì tôi không có sure nha, tôi chỉ đưa một người ra thôi, cái tánh anh lộc tôi nghĩ là không có sát sanh, ảnh không có có, trộm cắp thì không, tà dâm thì không bởi vì ảnh là người rất là đàng hoàng, nói dối, cái tánh anh Lộc, ánh mắt anh Lộc tôi tin, còn uống rượu thì coi như càng không. Ở đây tôi có quen một anh Phật tử là chuẩn mực, tôi phải nói là hiếm khi mà tôi gặp ông thầy mà nghiêm túc như cái anh Phật tử đó, theo tôi, tại vì từ nhỏ lớn tôi ở trong chùa mà, hiếm khi mà gặp được một ông thầy mà nghiêm túc từ ở cái gót chân mà lên tới đầu như cái anh Phật tử Thụy Sỹ tôi biết, ảnh nói chuyện mình tin liền hà, nói dối là gì? Là cô có ý hướng dẫn sai lệch nhận thức và niềm tin của người khác, phải định nghĩa theo Luật. Nghe nè, có ý hướng dẫn sai lệch niềm tin và nhận thức người khác thì đó gọi là nói dối, chứ còn đảng này ảnh đâu có ý đó. Bây giờ càng già tôi mới thấm, trong ngành luật nó có những cái nói rất là kỳ mà sau này tôi mới thầy à ngôn ngữ luật là một, ngôn ngữ khoa học là hai, trong đạo ngôn ngữ A Tỳ Đàm rất là chính xác. Quyền sở hữu là gì? Quyền sở hữu là thông qua đó anh toàn quyền mua, bán, tặng, cho thuê cái vật đó thì cái đó mới gọi là sở hữu, nghe rất là dài dòng, nhưng nhờ nói dài như vậy mà người ta không có lật lọng được, phải chính xác vậy đó, tức là ngôn ngữ khoa học nói ra là không. Bởi vậy cho nên trong Trụ sở Liên Hiệp Quốc người ta chỉ xài có 5 thứ tiếng thôi, họ không có xài nhiều: thứ nhất là số người xài nhiều, rồi họ mới dựa trên nhiều tiêu chí lắm, ngôn ngữ văn phạm chặt chẽ, lại thêm nữa là ngôn ngữ đó là ngôn ngữ của một siêu cường, tiếng Anh thật ra trên nguyên tắc tiếng Anh nó không có đủ chuẩn để dùng ngôn ngữ quốc tế, nhưng mà nó kẹt một chỗ nó là ngôn ngữ của Anh, Mỹ. Thứ hai là ngôn ngữ của quá nhiều người xài, thế là đành phải nhét tiếng Anh, Mỹ đó vô. Chứ thật ra theo tôi được biết đó chỉ có tiếng Nga, tiếng Pháp, tiếng Đức nó mới đủ chuẩn, tiếng Tàu không có đủ chuẩn vì nó lật lọng được. Còn tiếng Nga, tiếng Pháp, tiếng Đức nó khó lật lắm, nó nói cái đó là cái đó. Còn tiếng Anh là dĩ nhiên nói vậy thôi nhưng mà dân giới thì OK, nhưng mà cái cách giải của tiếng Anh nó không có sang bằng Pháp,

Đức, Ý, Ý rất là chặt chẽ, Đức, Ý chặt chẽ, La Tinh chặt chẽ. Có một thời tiếng La Tinh được dùng là ngôn ngữ văn bản, có một thời, nhưng bây giờ hết rồi. Chẳng hạn như bây giờ ngôn ngữ chính thức của Tòa Thánh vẫn là ngôn ngữ La tinh].

Không phạm giới chưa chắc là giữ giới bởi vì Giới chính là cái sự kiêng tránh có ý thức intentionally avoiding, có nghĩa là tránh một cách có cố ý, không phạm giới chưa chắc là giữ giới, nhiều lắm, có nhiều chuyện mà người ta không có điều kiện để làm chuyện đó.

Tại tôi biết có nhiều người họ dị ứng alcohol, họ quá vô là họ bị nổi mẩn liền, nổi sảy, ngứa, mề đay liền thì cái người đó kêu giữ giới tôi không chịu, hoặc là cái người mà...cái đó nói giữ giới thì hơi quá. Tôi biết có nhiều người hỏi đó ở Việt Nam, tôi có biết một bà người Việt mà gốc Ấn Độ, hỏi xưa tụi tôi không biết đại gia là gì? Biết đó là người giàu, thỉnh Sư về nhà Trai Tăng, ông không có làm gì hết mà người làm lên làm, tại Việt Nam cái thời đó, người làm lên dọn ăn mấy Sư đều mang gang trắng hết là mình thấy lạ rồi, tới lúc ông dâng tiền cho mấy Sư đó là ông mở cái hộp mà có con đầm nhảy quay quay ông để trên đầu tủ, hỏi nhỏ mình tò mò mình dòm, ông mở nắp nó nhảy có tiếng nhạc, mở ra ông lấy đồ ông kẹp tiền ông bỏ vô bao thơ, ông để lên đĩa rồi người hầu bung ra dâng cho mấy Sư, chứ ông không có dâng, ông người Việt gốc Ấn. Người vậy làm sao đập muỗi, đập ruồi, làm sao sát sanh được, tiền mà ông lấy cái đồ ông kẹp, giống như chơi tem, hỏi đó giờ ông quen, mà mấy người bung lên giống như nhân viên khách sạn 5 sao đều mang gang trắng hết, ông là người Việt gốc Ấn mà bên Miền chạy về, ông Nguyễn Thủy mà đồ ăn đó là đời tôi có một lần đó tôi ăn món ăn lạ vậy thôi, thơm phức, không biết cái gì, cũng cà ri..đại khái nhưng mà không. Bây giờ tôi lớn tôi nhớ hình như là ông không có xài nước mắm, theo cái nhớ mà qua đây tôi mới hiểu, ông xài toàn đồ tây không thôi, tôi nhớ cái gì cũng mềm, cái gì cũng nêm nếm vừa vặn, thơm phức mà lúc đó mình đâu có là cái gì đâu, ông mời nguyên cái chùa cái ông lớn, ông kéo mình đi mình mới biết, mà đại khái chỉ gấp mà giống đồ chơi tem, gấp bỏ vô để, hỏi nhỏ mình không để ý, chứ nếu

thì mình để ý tiền ông xài serial number lắm, dăm lắm, góm lắm. Chúng tôi có biết vài người, khoảng hai người ở Mỹ là hiếm khi xài tiền cash, nói không có thì không dùng, nhưng hiếm khi xài tiền cash, xài lác nhắc thì có người đi theo lo hết, còn bản thân họ xài tiền lớn, tiền lớn thì làm sao đủ tiền mặt, họ xài thẻ không, họ có cả cọc thẻ, đủ thứ thẻ, thẻ quốc tế. Thì mấy người vậy nói họ giữ giới cũng hơi oái là tại vì họ không có điều kiện, họ không có nhu cầu, tiền mà họ còn góm mà. Rồi như vậy bây giờ đã hiểu chữ danh Sắc chưa? Có nhiều khi quý vị tôi nói xa quá lạc đề, không phải, tại tôi muốn tô đậm cho quý vị hiểu thì ra thế giới này nó được cấu tạo như vậy đó, tức là nó chỉ có hai thành phần thôi là Danh và sắc, thì chúng sanh cấp thấp thì cái mức liên hệ của họ đối với Sắc Pháp rất là mật thiết, họ sống chết, buồn vui trong Sắc Pháp. Còn riêng Phạm Thiên Sắc giới thì cái Sắc pháp của họ là cái gì? Là chỉ một phương tiện để làm việc thôi. Phạm Thiên Sắc giới có mắt để thấy, có tai để nghe. Và chính vì có mắt, có tai nên dĩ nhiên họ trong 6 Trần họ cũng còn sót cái Sắc Trần và Thinh Trần. Nhưng đối với họ đó chỉ là cái vạn vật bất đắc dĩ mà thôi, chứ họ không coi đó là phương tiện hưởng thụ, mà đó chỉ là phương tiện làm việc thôi nha.

Như vậy chúng sanh mà liên hệ đến Sắc pháp gồm có hai:

- Một là chúng sanh cõi dục.
- Thứ hai là chúng sanh ở cõi Sắc giới.

Sắc pháp ở cõi dục được gọi là Sắc thô so với Phạm Thiên. Còn ở Phạm Thiên gọi là Sắc tế. Tuy nhiên ở trong Dục giới, trong đám sắc thô lại tiếp tục có Thô và Tế trong cái Thô, hiểu không? cũng như trong cái sắc Tế nó lại cũng có cái Thô trong cái Tế, hiểu không ta? Vì Phạm Thiên cõi thấp thì nó thô hơn Phạm Thiên cõi cao rồi, rồi trong cái cõi Thô đưa nào càng cao thì nó càng Tế, Tế trong cái Thô. Giống như trong đám nhà nghèo có đứa thì ngày nó bán 5 cọc giấy số, đứa bán 2 cọc. Thì đứa bán 5 cọc nó giàu hơn đứa bán 2 cọc, vậy đó.

Tôi biết sài gòn có cái loại này nè, làm chủ 10 chiếc xích lô cho thuê, nhưng nhiều khi kể thì cũng kể trong đám xích lô, nhưng mà bà không có đạp, chủ xích lô trắng tay à, bà cho ba người mình mượn mình đạp, mình về mình nộp cho bà, bà không có đạp, bà chỉ ráng kiếm tiền mua đủ 10 chiếc cho mượn thôi. Trong dân xích lô với nhau nhưng mà đứa trắng bóc.

Thì ở đây cũng vậy, trong đám sắc Thô này nè nó lại có đứa Tể trong Thô, và trong đám Tể này lại có đám Thô trong Tể, hiểu? tôi sợ quý vị không hiểu chứ đúng ra tôi nói gọn vậy êm lăm, nhưng phải chia ra như vậy.

Đối với Phạm Thiên sơ thiên phải Thô hơn nhị chứ, tất cả phải thua...vì tuổi thọ ít hơn người ta, mà quý vị biết quý vị còn ghê nữa càng vi tế, càng đơn giản tuổi thọ càng lâu. Hoặc nói ngược lại vì càng sống lâu họ càng vi tế, muốn nói cái nào cũng được nhưng có điều là cái vi tế, cái đơn giản nó gắn liền với cái lâu. Cho nên mình thấy ở trong cái thế giới sinh vật cái thứ vật chất nào mà nó càng đơn giản theo tôi biết thí dụ như con rùa sống rất là lâu, bởi cấu trúc con rùa nó đơn giản hơn con người mình, hoặc là các loài bacteria có những con sống rất là lâu bởi cấu trúc sinh học nó đơn giản, đơn giản là gì? đơn giản có nghĩa là nó có khả năng tự giải quyết cái nội sinh của nó, thế giới nội sinh, biết thế giới nội sinh không? tự nó giải quyết được chứ nó không cần cái sự hỗ trợ từ bên ngoài, nó tự có khả năng at just by a self, nó tự điều chỉnh nó được, nó không cần phải cái sự giúp ích từ bên ngoài cho nên nó sống rất là lâu, có những loài nó sống trong nhiệt độ rất là cao bởi vì nó có khả năng tự thích nghi, đó cũng là cách đơn giản của nó, tức là tôi không cần cái sự hỗ trợ bên ngoài. Còn cái thứ rắc rối là sao? Tôi cần sống trong điều kiện này, tôi cần phải sống trong điều kiện này và tôi cần sự giúp đỡ từ bên ngoài tùm lum hết. Có những đứa, không, được rồi, tự tôi xử được, có những đứa mà tự nó có khả năng mà điều chỉnh sinh học, điều chỉnh khả năng nội tiết mạnh thì nó sống lâu.

Thì thế giới Chư Thiên cũng y chang vậy, Tâm đơn giản gắn liền với Sắc pháp đơn giản mà đơn giản đây là gì? Là Tể, mà càng Tể chừng nào càng sống lâu chừng đó. Cái đơn giản và cái vi tế nó gắn liền với cái tuổi thọ, đó là theo tinh thần trong kinh.

Thí dụ như mình thấy như cái cục đá, cái tổ chức vi khoáng nó đơn giản hơn là những loài khác, cho nên đất đá nó thọ rất lâu. Còn nói đơn giản nhất mình thấy nước lạnh, một chai nước suối nó lâu hư, thành phần của nó đơn giản, mà một chén chè hay chén cháo thì nó lại... tôi có nhớ một chuyện, chuyện này chắc các vị nghe hơi khó chịu nhưng đối với tôi, tôi nhà quê tôi thấy bình thường, ngày 30 tết nấu một nồi chè đậu xanh mà không có bỏ nước cốt dừa, nấu xong rồi đem cúng trên bàn thờ, cúng trên cái khánh nó cao quá, nên quên đem xuống, tới rằm tháng giêng lên dọn để cúng rằm thì gặp lại hai chén chè ở trên đồng mớ xanh, đem xuống cũng hơi tò mò mới lật lên ở dưới còn ăn được, dĩ nhiên cũng dính miếng ăn, không có gì hết, nó không có hư, hồi nhỏ mình biết cái chuyện đó hơi ngô ngô mà càng lớn à thì ra cái gì nó đơn giản thì nó có thời gian nó trụ lại.

Như vậy Sắc pháp và những chúng sanh liên hệ Sắc pháp.

2/ Danh pháp và những chúng sanh liên hệ Danh pháp.

a/ Chúng sanh cõi dục có đủ 14 và 25, có đủ hầu hết các thứ tâm của các cảnh giới (Sắc giới, Vô Sắc giới, và Thánh nhân).

Cõi Dục có đủ hết, cõi dục có đủ 14 và 25 đã đành rồi, nói về material, nói về ingredient thì có đủ 14 và 25, nói về cái level người ở cõi dục:

- Có người họ chỉ sống toàn Tâm bất thiện như con thú.
- Có người sống nửa thiện, nửa ác.
- Có người họ đắc Thiên Sắc giới và Thiên Vô Sắc.
- Có người đắc A La Hán.
- Có người là Phật tử, Phật tử ở cõi Dục.

Nhưng mà nên nhớ Phật Tử ở cõi Dục không phải là vị Phật Tử thấp kém mà tại vì công việc, giống như một ông kỹ sư nông nghiệp mà ông phải lội ruộng vậy đó, hiểu không? thì trên bộ nông nghiệp phải ông xuống để làm việc chứ đừng nghĩ vậy, ông kỹ sư nông nghiệp với tôi giống nhau, ông ăn rồi ông cũng xuống sinh, không phải, ông xuống sinh là có chuyện đó, ông xuống sinh là nghiên cứu đất, phân, giống nào thích hợp ở vùng đó. Còn riêng về tôi nè, tôi là phó thường dân nam bộ, cho nên tôi xuống dưới là tôi đẻ dưới ruộng, sống dưới ruộng, lấy vợ dưới ruộng và tôi sẽ chết dưới ruộng. Còn ông là khác, ông xuống là ông làm việc hoặc lâu lâu có những quốc gia như là Thái Lan đầu năm là vua xuống ruộng biết chuyện đó không? vua Thái Lan, hoặc là ở các quốc gia như Mã Lai hay là Indonesia lâu lâu thủ tướng tổ chức một cái kỳ mà giống như khích lệ nông nghiệp, báo chí truyền thanh, truyền hình đổ xuống, mặc đồ veste sang trọng lăm, xăng cái quần, bàn chân trắng nõn hà bước xuống cầm cuốc khều khều hai ba cái.

Ở đây cũng vậy, ở cõi Dục có đủ thành phần...như Hòa thượng Thanh Tứ cầm cuốc để trồng cây Bồ đề, hoặc có mấy vị cầm cái giá, Hòa thượng Từ Nhơn cầm cái bay xúc xi măng đặt viên đá đầu tiên...cầm cuốc trồng Bồ đề, cầm bay đặt viên đá.

Vậy hạng thứ nhất là chúng sanh cõi dục có đủ 14 và 25, có đủ hầu hết các thứ Tâm của các cảnh giới (sắc giới, vô sắc giới, thánh nhân). Tại sao hầu hết? có hầu hết các thứ Tâm. Cái hầu hết đây không phải là nói về thời gian mà nói về chủng loại. Có tâm nào không có ở cõi Dục không? Tâm quả Đáo Đại không có ở cõi Dục, vì Tâm đó được tạo ra bởi các Tâm Thiền. Minh đắc thiền, các Tâm thiền của đắc Tâm đó gọi là Tâm Thiền nhân, rồi từ thiền nhân đó nó mới tạo ra các Tâm thiền quả. Có nghĩa là nhờ các Tâm thiền nhân này nè, mai một cô có cái Tâm đầu thai đi về cõi Phạm Thiên, rồi cô sống cõi Phạm Thiên bằng cái Tâm đó. Thì cái Tâm đó được gọi là Tâm thiền quả, Tâm đó chỉ có trên trời thôi. Còn cái Tâm thiền nhân là cái Tâm là những cái Tâm cô đắc, tu thiền và đắc thiền đó. Cô tu thiền và đắc thiền thì ở dưới đây được nhưng mà để sử dụng cái loại tâm đó thì cô phải là Phạm Thiên trên đó cô mới xài cái Tâm đó, tâm đó là xài cho cái người ở cõi Phạm Thiên. Hầu hết trong cái ngôn ngữ A Tỳ Đàm nó chính xác cực kỳ, nó phải nói rõ vậy đó hầu hết chứ không phải là tất cả.

b/ Chúng sanh cõi Sắc giới không có đủ 14 tức là trừ Dục ái và Sân. Dục ái là gì? Dục ái là một mảnh nhỏ của Tâm sở Tham. Tâm sở tham có ba trường hợp là:

- Tham trong Dục
- Tham trong Thiền.
- Tham trong vô sắc.

Giống như Tu Đà Hườn mình phải nói là trừ một nửa Tâm tham chứ, phải kể chính xác, bị không trừ là không được, nó giống như hóa chất vậy đó, bữa nay không trừ mai một gây lộn, phải trừ một phần Tâm tham. Tức là Tâm tham phạm phu có hai loại: Tâm tham đi kèm tà kiến và Tâm tham không đi cùng tà kiến thì vị Tu Đà Hườn chỉ còn lại Tâm tham không đi cùng tà kiến, cái đó phải kể ra. Cho nên nếu mà kể trên con số thì không kể được, nhưng mà nếu kể theo phân tích phải kể, phải kể, bắt buộc phải kể, trừ sân và dục ái.

Ở Phạm Thiên họ không có sân và không còn thích trong 5 Trần. Đúng ra cái 14 là ngày mai mình tập trung mình học 14, 25 này nè mới dễ nói chuyện, hiểu không? cô cứ ghi đi, tự nhiên ngày mai hiểu. Nhưng cô hiểu đại khái như vậy: 14 toàn là bất thiện không, là một. Thứ hai cô nhớ thế này 14 toàn là bất thiện và cái bất thiện ấy có chỗ có, có chỗ không, nhưng không phải lúc nào nó cũng có mặt đầy đủ, nhớ vậy đủ rồi. Giống như bệnh, không phải chỗ nào cũng có bệnh đó, thí dụ mấy bệnh xã hội đâu phải chỗ nào cũng có. Gia tài của Phạm Thiên là người ta không có Dục ái và Sân mà cấm không cho nhắc tới, trừ Tâm sân là kỳ à nha. Mà tôi đã nói không biết bao nhiêu lần Dục ái và Sân là một cặp. Đã nói đến A Na Hàm thì phải có cặp này. Mà nói đến Phạm Thiên thì phải trừ cặp này...mà bây giờ không cho nhắc tới cái cặp đó mà chỉ nói Sân không thì kỳ lắm à. Dĩ nhiên chỉ là bản đồ mà, giống như bây giờ chị lật ra cái bản đồ của Thụy Sĩ nó thiếu tùm lum hết, vì sao? Bản đồ địa phương thì may ra...bản đồ Thụy Sĩ thì làm sao mà có cái làng mà nhỏ xíu, tôi hỏi cô bản đồ Việt Nam làm gì có xã trong đó, bản đồ huyện, bản đồ tỉnh...bản đồ tỉnh hình như cũng không có xã, coi chừng bản đồ tỉnh cũng không có xã, phải bản đồ huyện, bản đồ tỉnh coi chừng đó, vì có những cái xã nó bằng cái lỗ mũi thì làm sao có...còn bản đồ quốc gia chỉ có chết thôi, thí dụ 1/triệu, 1/5000.

Chúng sanh ở cõi Sắc giới không có đủ 14 trừ Sân và Dục ái, cũng không đủ 25, có đúng không? Tâm, Tứ, có cõi có, cõi không, đang nói tổng quát, cũng có thể.

Thí dụ dưới đây cái Tâm nào cùng với Hỷ thì không có. 25 nào đi cùng với Hỷ cõi cao không có. Tâm, Tứ không có nằm trong 25, nằm trong 13. Cái chữ 25 này nó có lý do là thí dụ như ở trong cái bốn đề mục Từ, Bi, Hỷ, Xả nghe kịp không? thì đề mục Xả nó mới lên tới ngũ thiền, chứ Từ, Bi nó không lên tới ngũ Thiền, nó thiếu là thiếu chỗ đó. Và có trường hợp là chẳng hạn như cõi Phạm Thiên Vô tướng là nó không có đủ, nó không có, nó không có 14, 25 luôn, mình kể phải kể luôn cái Vô Tướng.

Hồi này tôi không có nói cái chỗ đó, Vô Tướng là thiếu sạch. Nên nhớ ở đây không phải tôi đang dạy A Tỳ Đàm, ở đây tôi nói tổng quát. Mà nói tổng quát thì không có thể chẻ ra như vậy được.

Trong cái lớp học này mình dạy cho một cái người này mà mình đi chẻ cái đó...tôi đang dạy lịch sử mà tình cờ tôi nhắc qua khoa học, chứ không phải tôi đang dạy khoa học. Tôi đang dạy địa lý thì tôi có nhắc sơ qua vấn đề hình học một chút, mà bây giờ cứ đề hình học mà giảng...

c/ Chúng sanh Vô Sắc có một đời sống Danh pháp càng đơn giản hơn nữa, có nghĩa là gì? Chúng sanh trong đời nó có tất cả là hai cái chất liệu để tạo nên tức là Danh Pháp tức là vấn đề Tâm Linh, Tinh thần. Hai là Sắc pháp từ vật chất. Thì thấy rõ ràng có những cảnh giới mà nó có liên hệ vật chất rất là nhiều, nhưng có những cảnh giới không có vật chất ở đó là một chuyện.

Chuyện thứ hai, có những cảnh giới mà mọi khía cạnh tinh thần đều có từ tốt nhất đến xấu nhất, nhưng có những cảnh giới cái tốt và cái xấu nó không có đủ, cái xấu nó không có đủ để gọi là ác và cái thiện của nó lại là cũng không đủ để gọi là chí thiện.

Thí dụ trong Kinh nói trên cõi Phạm Thiên không thể gọi là chí thiện được, bởi vì trên đó cái vị Phạm thiên nói hơi kỳ vì họ sống gần như...nói là vị đó có Tâm Từ thật ra vị đó sống gần như không có trách nhiệm với chúng sanh. Nghĩ về chúng sanh thì có tâm từ, tội nghiệp quá, tội nghiệp quá nhưng thật ra vị đó không có hỗ trợ, không có giúp gì hết. Chư thiên ở cõi thấp này nè, thấy chìm xuống còn nhào ra cứu, rồi thậm chí họ còn thấy đứa nào theo đạo Chúa, họ hiện ra hình Maria cho nó đừng có sợ, chứ còn tự nhiên mà...hiều không? còn đứa nào đạo Phật thì hiện ra Quan Âm cho đừng có sợ, chứ nó đang chìm xuống mà đưa một cái bà lù lù trong rừng bừa hỏm đó là người ta sợ, hiểu không? giữa biển mà có bà áo trắng, mặt xanh dờn vậy là nó sợ. Thì chư Thiên ở dưới đây là thấy vậy mà họ như Bồ Tát mình có nhiều kiếp ngài là chư Thiên. Trong Kinh kể có một kiếp đó, Ngài làm một vị thọ thần, ông thần sống trong cây, thì bên cạnh Ngài có một ông thọ thần khác, cũng sống trong cây, mà cái cây của ông đó là một cái cây danh mộc, biết danh mộc không? gỗ xưa đó, bữa đó cung vua nó bị hư một cây cột, vua mới kêu người thợ gỗ vào rừng kiếm một bụi vậy để thay, cái đám này nó vô nó lục nó gập cái cây đó. cái cây đó suông, bụi, thẳng mà gỗ quý, nó mới đánh dấu, nó quyết định là bữa sau nó vô nó đốn, cái ông thọ thần ở đó, trong Kinh nói có hai trường hợp:

- Một là cái ông có phước nhiều ông có cách để mà ông chuyển tâm mấy người này, hiểu không? một là che mắt cho họ không có thấy.

- Hai là ông chuyển tâm cho nó đổi ý. Nhưng mà có những vị không có khả năng đó, giống như thế giới loài người, không phải ai cũng có khả năng mà thay đổi hoàn cảnh, hiểu không? cô đồng ý cái đó không? trong thế giới con người đâu phải ai cũng có khả năng thay đổi hoàn cảnh, thế giới phi nhơn cũng vậy, giống như Giác Tuệ nói nhiều khi không thể đổi cảnh mà che mắt, đó, cái đó, có nhiều vị không có khả năng đó, ông buồn lắm, ông nói với Bồ Tát, Bồ Tát Thích Ca, ông nói bây giờ cái cây này tôi sống từ đó giờ tôi sống lâu rồi, bây giờ nó đốn tôi đi sống ở đâu? Cây khác tôi không có muốn, thích cây này. Bồ Tát suy nghĩ nói để tôi giúp cho. Bữa hôm sau cái đám thợ nó vô, cái thân cây nó vậy, Bồ Tát làm cái con tắc kè, Bồ Tát kêu các kè, các kè, Bồ Tát xuất hiện ở đây kêu xong mất tiêu, Bồ Tát xuất hiện chỗ khác kêu các kè, các kè, rồi mất tiêu. Rồi Bồ Tát xuất hiện chỗ khác kêu các kè, thợ gỗ nói cây này cây bọng không có đốn, đốn về cũng không xài được, hiểu không? không phải cây quý là có tắc kè, không phải, bây giờ tôi hỏi theo cô nghĩ sao? Cái cây nó vậy nè, nó kêu các kè, các kè, không thấy đâu hết, lên trên nó thò đầu ra kêu các kè, các kè, hỏi cô...thợ xưa, thợ rừng nó dòm nó nói cây này đốn về làm sao xài, bỏ qua.

Hoặc là có nhiều chương ngại trong rừng mà người ta đi lạc đường là Ngài giúp, mấy ông mà đi lạc đường đói nằm, lã người trên đường vậy nè, thì Ngài mới cho thức ăn, cho thức uống. Còn mấy vị trên kia thì sống gần như vô tâm, tôi ngày ăn xong cứ vậy không, lâu lâu nhìn xuống, tội nghiệp quá há, thiên nữa, mấy ông nhìn mình dưới đây như con người nhìn cái đám kiến vậy đó. Có nghĩa là cái lòng từ của cô nó chỉ đủ để cho cô không có giết kiến thôi chứ cái tội nó nhỏ quá, nó không đủ để đánh động cái tình thương, hiểu không? hiểu chữ đánh động không? đánh động tức là kích thích, nó nhỏ quá mà. Thí dụ như bây giờ cô biết là mình liệng cục đường xuống là sẽ có một bầy kiến nó dành nhau, nó sẽ đánh nhau, kiến mà. Chứ nếu cô biết rằng có một đám người sẽ vì cái gì đó mà đầu đá, đâm chém, lòi ruột, cô động tâm?

Còn này..hỏi nhỏ tôi dưới quê, tôi gặp kiến vàng với kiến hôi, biết kiến hôi không? nó đánh nhau tàn khốc, nó đánh nhau dữ lắm, hai đứa, mình lấy ổ kiến vàng, ổ kiến hôi mình liệng xuống, kiến hôi nó khoái măn cầu xiêm lắm, trong đó làm một nùi lấy cái đó thả xuống, kiến vàng thì khoái cái

lá mẫn cầu xiêm mà kiến hôi khoái cái trái mẫn cầu xiêm, cho nên lấy hai cái ổ để xuống đất, nó đánh nhau coi đã luôn, nó đánh đã lắm, nó đánh nhìn liệt địa mà. Mấy con kiến vàng nó to mà người nó chưa lét hà, còn ông kia lại độc, ông nhỏ mà có cái chất gì nó nồng chịu không nổi, một ông nồng, một ông chưa, thì mình nhìn mình không có động tâm gì hết.

Chứ tôi nhìn chó nó cắn nhau tôi bị động Tâm dữ lắm, tôi thấy con chó lớn cắn con chó nhỏ tôi chịu không có được, phải nói như vậy, tôi có Tâm Bi, chó lớn cắn cho nhỏ, tại vì nó bự con chó nó bự, còn kiến thì...Phạm Thiên y chang như vậy, không phải mình so sánh với họ như vậy ...

Trong Kinh nói một ngày đêm của mình là bằng... 50 năm của mình là bằng 1 ngày đêm của cõi Tứ Thiên Vương. 100 năm của mình là bằng 1 ngày đêm của Đạo Lợi, cứ vậy gấp đôi, gấp lên và một tiểu kiếp của mình trong tiếng phạn kêu là Brahma-kalpa có nghĩa là một ngày của Phạm Thiên, có nghĩa là họ lạnh lùng lắm, họ nhìn mình như mấy con muỗi, tao tính thương mày thì mày đã chết rồi, con muỗi đời sống nó ngắn lắm, mình tính thương nó, mình muốn thương thì nó chết rồi, mới vừa muốn thương thì nó chết ngắt rồi.

Thí dụ như mấy con ốc sên này nè nó phù du lắm, mình không cần giết, lấy muối rắc lên là nó tan ra thành nước, biết chuyện đó không? lấy muối rắc là nó tan ra, nó phù du lắm.

Như trong Kinh nói Bồ Tát tại sao có một số loài Ngài không có sanh vô là bởi vì nhờ cái phước nó hỗ trợ. Thứ hai có những cái loài khi mà nó quá nhỏ, cái cấu trúc sinh học nó đơn giản, cái neuron nó bị hạn chế. Cho nên Ngài chỉ sanh vào những cái loài nào mà cái cơ chế sinh học của nó cho phép nó được thông minh.

Thí dụ mình thấy cá heo, hoặc là con voi, con ngựa, con chó hoặc trong loài chim có con quạ được xem là wise bird, là loài chim thông thái, cái cấu trúc của nó khác loài chim khác, chứ còn mấy loài khác nó không có thông minh bằng. Một là quạ hai là mấy loài chim mà biết nói, mấy loài chim mà dạy được, nó thông minh. Chứ còn không, trong kinh nói Bồ Tát, Ngài có cái đặc biệt là khi Ngài sanh ra trong cảnh giới nhỏ nào, thứ nhất Ngài luôn luôn tìm cách vượt ra ngoài cái đó. Vượt qua bằng cách nào, như Ngài có cái lòng thương cái con khác ngoài ra bản thân Ngài, mẹ Ngài, ngoài ra con Ngài. Và cái đức độ của Bồ Tát dầu sa đọa có thể cảm tới các loại trên cao, thí dụ Ngài Đế Thích nghe nóng bức, Ngài không biết chuyện gì, Ngài nhìn xuống thấy Bồ Tát là một con voi đang lâm nạn, bị lún sình thì Đế Thích giúp, cái đức độ Ngài tu nhiều kiếp, cái chuyện Ngài bị đọa chẳng qua là xui một kiếp nào đó thôi. Còn nhớ ba đặc điểm của Bồ Tát không?

- Một là luôn hướng tới cái tốt hơn.
- Hai là khả năng buông bỏ rất giỏi.
- Ba là không tự giam nhốt trong một cái nhà ngục nào.

Đặc điểm của Bồ Tát, và đừng có nghe nói cái chuyện đó của Bồ Tát chẳng mắc mớ gì mình, thật ra mình có quyền sống như vậy đúng không? mình cũng phải học ba cái đó. Thứ nhất là luôn luôn hướng tới cái hơn chứ còn dậm chân, cứ vừa lòng cứ nhiều đó ra vô hoại.

Thí dụ tôi nhìn cái ông già bên đây tôi sợ lắm, vợ ông chết hồi năm ông 60 tuổi, rồi sau đó ông mua cái nhà 300 tuổi ở cái núi nào gần đây nè, rồi từ hồi vợ ông chết ông cứ lái xe ông lên đó...trên đó không có điện nước, không có internet, ông đốt đèn dầu, đèn bằng khí gas gì đó, ông thích như vậy, bởi cái nếp xưa mà, rồi ông ở đó xong rồi, ông đem đồ ăn lên đó ông ăn trên đó, nấu lò gas, alcol, nấu còn gì đó, rồi ông đi về đây, mà ông sống mấy chục năm nay, năm nay ông tám mấy, vợ ông chết năm 60, gần 30 năm rồi, một bóng đi về vậy đó, ông có đứa con dưới phố nè, mà không có biết cái gì, tối ngày cứ ra làm vườn, làm vườn xong vô phòng đóng cửa là cái gì rồi ít bữa lái xe đi núi, ông có chiếc Mercedes tốt lắm, xịn lắm. Mercedes vương (LG) là ngon lắm trong gara, đời sống rất là tẻ nhạt. Trong Kinh gọi đó là tù, tức là không có thoát ra được cái đó.

Bồ Tát thì luôn hướng tới cái cao hơn, xa hơn, tốt hơn, thứ hai khả năng buông bỏ rất giỏi, cái thứ ba là không có tự giam nhốt trong bất cứ nhà ngục nào, dầu đó là nhà ngục về kiến thức hay là nhà ngục về tình cảm, hay là nhà ngục về tu chứng. Có nghĩa là khi Ngài đắc sơ thiền Ngài không có chết trong đó, đắc nhị thiền, tam thiền, tứ thiền Ngài không có chết trong đó, chết nghĩa là lụy, đây là số một...Ngài không có, Ngài luôn luôn Ngài biết là trên đầu mình 3 tác có thần linh, trên đầu 3 tác có cao nhân, Bồ Tát luôn nhớ điều đó, còn phàm phu mình được cái gì mình nghĩ mình là cái rún của vũ trụ, nhưng Ngài luôn luôn biết trên đầu Ngài 3 tác có cao nhân. Đó là cái nhận thức rất là

hay, có nghĩa là trên đầu mình luôn luôn có cái để mình hướng tới và trên đầu mình có những đối tượng để mình phải cúi đầu.

Bồ Tát không có, Bồ Tát làm vua bỏ ngôi coi không ra gì hết, Bồ Tát đắc thiên, coi thiên không ra gì hết. Và cái cuộc đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni từ cái hồi mà nhỏ cho đến cái hồi Ngài tịch là một hành trình buông bỏ, coi kỹ, đừng đâu bỏ đó, như 7 tuổi đắc sơ thiên, thôi chuyện đó mình bỏ chuyện đó hơi phong thần nhiều người không tin, bỏ chuyện đó. Ngài lấy vợ xong có đứa con đầu lòng ngay cái ngày Ngài biết Rahula chào đời, Ngài bỏ Ngài đi tu, năm đó vợ Ngài 29 tuổi, hai người bằng tuổi nhau, Ngài đi tu đắc thiên chứng La Hán. Cái ông thầy đầu tiên dạy cho Ngài đắc tới Vô sở hữu xứ, ông Thầy thương Ngài quá đi, con ở với Thầy, Thầy chia con nửa tòa, nửa tòa là cái ghế ngồi, trước đây là độc quyền, chia con nửa tòa. Ngài nói không, con không phải đi tìm cái này, nếu con muốn ngồi cái tòa này, thì con ngồi tòa vua cao hơn. Rồi Ngài đi kiếm ông Thầy thứ hai, dạy cho Ngài cái tầng Phi tướng phi phi tướng, ông Thầy vừa nói xong là Ngài đắc ngang liền, ông Thầy ông biết. Ông Thầy nói con ở đây con ngồi nửa tòa. Ngài nói không, nếu con muốn ngồi nửa tòa, con có nhiều tòa con ngồi lắm, rồi lạy thầy đi nữa. Nhưng do cái tiền nghiệp ngày xưa Ngài coi thường Phật Ca Diếp, tại sao coi thường? là bởi vì Ngài chưa gặp mặt, Ngài chỉ nghe một bạn rủ thôi, bạn Ngài là một người nhà nghèo nhưng mà chơi thân với Ngài, Ngài giàu, Ngài là đại gia mà bạn Ngài là người nhà nghèo không đủ ăn, ông bạn thợ gốm thấy Ngài thông minh quá đi, thông minh một cách đặc biệt, thông minh một cách dễ sợ, dị thường, ông bạn tiếc nói cái đầu nó mà gặp Phật thì thôi chắc nó đắc tới cái gì luôn, Người bạn cứ kêu hoài, Ngài cứ từ chối viện cớ này, viện cớ kia, hồi đầu Ngài còn lịch sự, rồi Ngài hỏi thiệt cái ông đó có cái gì mà tôi phải đi. Thì người bạn nói Ngài là bậc Thánh, Ngài là Phật, Ngài là hết phiền não, Ngài là cái gì cũng biết. Bồ Tát nghe vậy, nói cái đạo Bồ Đề trong Kinh kêu Bodh Gaya không phải dễ, ông là người cỡ nào mà ông thành Phật, cái chữ Phật Ngài hiểu theo cái ngôn ngữ thời đó, ông là cái loại nào mà ông hết phiền não, ông là cái loại người nào mà ông làm Thầy được, Nhơn Thiên như là ông nói. Mà nó thêm cái này nữa, chư Phật có hai cái giai cấp xã hội. Chư Phật khi ra đời lúc nào cũng phải sanh vô gia đình thượng lưu hết, đừng dễ điều phục chúng sanh. Có hai dòng họ chư Phật vào là Bà La Môn đại gia, hai là vua chúa. Có vị thì sanh vô làm vua chúa, như Phật Di Lạc sau này là đại gia, Thích Ca Mâu Ni là vua chúa. Phật Ca Diếp là đại gia, con nhà đại gia, dân thường nhưng mà đại gia, Bồ tát lúc đó cũng là đại gia, nghe đại gia xuất thân đại gia cũng không có ngán lắm, có ý coi thường, thì người bạn đó...Bồ Tát tóc Ngài dài, Ngài búi thì người bạn mới nắm kéo ông đi, người bạn mới nắm cái tóc của Bồ tát nói sao mày lý quá vậy, mày nghe lời tao đi mày đi một lần đi, mày sẽ thấy tao nói đúng. Cái Duyên nó khiến, tại vì không bao giờ nắm đầu mà cái bữa đó, người bạn là một vị Thánh Tam quả không còn sân nữa, Thánh A Na Hàm, nhưng do cái nghiệp, cái duyên nó đã chín mùi khiến người bạn hành động như vậy, người bạn cứ nắm hoài, nắm áo thì nó duột, nắm cái tóc kéo mày đi một lần đi, mày về mày gặp Ngài rồi mày không đi tao không có trách. Bồ Tát thấy vậy, bồ Tát mới suy nghĩ thật là kỳ lạ thay xưa nay nó sống trong cái xã hội phân chia giai cấp, đầu nó là bạn thân với mình, mình cũng phải cúi xuống mình chơi với nó, mình khum xuống mình chơi với nó, chứ nó không bao giờ dám rời vai mình chứ đừng có nói mà nắm tóc. Mà bữa nay nó vì sự phụ nó mà nó dám đụng tới cái đầu của mình, chắc có chuyện gì đây. Thay vì người ta giận, Bồ tát lại đi nghĩ vậy, chắc có chuyện gì đây, nó lạ vậy, mà bình thường cái vai mà nó không dám đụng tới, cái vai của người thượng lưu của người Ấn Độ không cho đụng, cái vai không được đụng, làm gì mà nắm tóc mình, chắc cái nhân vật này sao đây nè, thì đi. Thì vừa vô gặp Phật, Phật nhìn từ xa, Ngài biết đây là người kế vị Ngài, Ngài nói có mấy câu thôi vừa với sức Bồ Tát là Bồ Tát quỳ sụp xuống, Bạch Thế Tôn con không còn đường quay lui nữa. Bạch Thế Tôn con không còn đường quay lui nữa.

Bởi vì vị Phật kế mà, Ca Diếp xong rồi đến Thích Ca mà. Bạch Thế Tôn con không còn đường quay lui nữa. Ngài xuất gia, thọ Tỳ Kheo xong Ngài thuộc lòng Tam Tạng và Ngài thọ 13 hạnh đầu đà, giống như Ngài Ca Diếp vậy đó, trong rừng, Ngài ly dục hoàn toàn, Ngài chỉ ôm bát, ăn bằng đồ khát thực, y Ngài là phải lượm vãi người ta liệng đem về giặt ủi may nhuộm, suốt cuộc đời như vậy. Lúc đó Ngài có một người bạn thân, ở ngoài đời Ngài có ông bạn nắm đầu, trong đạo có một người bạn thân, cái kiếp đó Ngài tên [pali] công tử, còn người bạn cư sĩ nắm đầu Ngài [pali]. Còn khi Ngài xuất gia rồi Ngài có người bạn tên là [pali]. Ông bạn cư sĩ đắc A Na Hàm cho nên chết sanh về

Phạm Thiên ngũ thiên, ông bạn tỳ Kheo của Ngài chết sanh về Phạm Thiên sơ thiên. Tới kiếp chót Ngài thành Phật thì Ngài bỏ ngôi, Ngài cưỡi ngựa. Cái bữa mà Ngài nghe tin La Hầu La vừa lọt lòng, Ngài nói thêm một sợi dây trói buộc nữa, Ngài nói xong thì đêm đó Ngài bỏ hoàng cung Ngài đi tu. Khi Ngài đi tu, Ngài đang cưỡi ngựa Ngài đi vậy, trong một đêm, Ngài cưỡi ngựa băng qua ba quốc gia, quốc gia nhỏ thí dụ Việt, Miên, Lào. Tới mờ sáng hôm sau Ngài tới bờ sông Anoma. Khi mà Ngài đứng ở đó Ngài cắt tóc để đưa cho Xa Nặc đem về giao cho phụ vương, lúc cắt Ngài khẩn nều mà ta thành Phật thì cái tóc này đừng có rơi xuống, Ngài thầy lên, thì Đế Thích xuống hứng tóc đó đem về thờ. Đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai khi mà Ngài cắt tóc như vậy đó thì ông bạn cư sĩ xưa lúc đó ông làm Phạm Thiên, ông xuống dâng cho Ngài bộ y với bình bát. Xong rồi Ngài lấy y, bình bát đó Ngài đi bát khất thực được thời gian Ngài đi kiếm mấy ông Thầy tu thiên, rồi sau đó Ngài bỏ thiên Ngài nhảy qua Ngài tu khổ hạnh. Thay vì mấy vị Phật khác người ta chỉ khổ hạnh trong vòng tối đa là 10 tháng, có vị có 7 ngày. Còn Ngài vì câu nói mà chê Phật Ca Diếp, cho nên khi Ngài chê cái thiên xong Ngài nghĩ sao ngài chọn cái khổ hạnh 6 năm. 6 năm mới thành Phật đúng không? trước khi mà thành Phật Ngài phải bỏ cái hạnh đó, bước qua Bát Chánh Đạo Ngài mới đắc. Khi Ngài đắc xong xuôi rồi thì Ngài mới nghĩ Đạo của ta chứng ngộ quá là khó hiểu, thôi thì ta niết bàn, thì lúc đó người bạn Tỳ kheo xưa xuống thỉnh Ngài đi thuyết pháp

[Tất cả các vị đó họ biết cái tiền kiếp của ông này, nên cái chuyện nó xảy ra ở dưới đây nó y như chuyện ở trên vậy đó, hiểu không? Họ kêu bằng bà Hồng, đây là Phụng Tây Ninh, rồi đây là Hồng Mỹ Tho, đây là Oanh Đà Lạt. Họ không có bị giới hạn như mình. Phải có tên mới kêu được chứ. Họ hoàn toàn dựa vào tên dưới đây, tên cũ, không phải tên ở cõi Dục mà tên của cái kiếp vừa kế, kiếp kế, hiểu không? bây giờ ba người lên trên là họ kêu là Phụng Tây Ninh, Oanh Đà Lạt, Hồng Mỹ Tho. Đó là cõi Phạm Thiên họ kêu bằng tên cũ ở cõi người, còn riêng trên cõi ở cõi Dục Thiên cái tên gọi nó có hai cách: một là gọi theo tên cũ dưới đây, hai là đặc điểm của vị đó khi đã về trời, đã làm phước gì thì không phải là đặc điểm. Đặc điểm là cái mà characteristic của vị đó khi về đó, thí dụ có vị đó có tiếng nói lớn lắm gọi là Thiên tử Diệu âm, thí dụ như vậy. Họ kêu tên, một là họ dựa theo tên cũ dưới đây, hai là họ dựa vào cái đặc điểm của vị đó sau khi về trời. Như thời của Đức Phật có một cái vị Ngài Anuruddha đệ nhất thiên nhân, có người em là Rohini, dịch tiếng Việt là Hồng, thì người em đó bị một chứng bệnh ngoài da, nhưng bệnh ngoài da có nhiều bệnh lắm, theo mình hiểu chắc là ung thư da, bà bị bệnh ngoài da mà bà chết. Nhưng trước khi bà chết bà làm nhiều công đức cho chư Tăng lắm, cho nên khi bà chết bà sanh về trời, bà cũng được gọi là Rohini, chư thiên mới dành nhau tùm lum. Luật là người thỉnh Phật phải là Phạm thiên vì sao? Bởi vì Phạm Thiên trong Tam giới này là... vô sắc thì mình không nói rồi, ngoài vô sắc ra thì Phạm Thiên cõi Ngũ Tịnh Cư là lớn nhất. Còn có những thời gian Tam giới không có Ngũ Tịnh Cư biết chuyện đó không? có thời gian lâu quá chư Phật không ra đời, nói cái này hơi dài. Trong các tầng Thánh có tầng A Na Hàm, nếu cái tầng này mà không đắc được A la Hán dưới đây thì cái tầng đó phải về ở trên cõi đó ở để mà hoàn tất cái đoạn đường còn lại. Cõi đó trong tiếng Pali gọi là cõi Tịnh Độ. Tịnh Độ của Nam Tông là để dành cho những người mà không đủ Duyên đắc A La Hán họ về cái cõi đó. Tôi có viết một cái bài, ngay cả Bắc Tông bên Việt Nam đều có đăng lại cái bài đó, cái chữ là Suddhāvāsa chính xác là cõi Tịnh Độ, còn bên Bắc Tông là Sukhāvātī là cực lạc là đúng chứ không có kêu Tịnh Độ được. Tịnh Độ phải là Suddhāvāsa là cõi Tịnh Cư chính là cõi Tịnh Độ. Cõi này dành cho mấy người không đủ duyên đắc A La Hán, họ về đó để thi lại. Họ không thể ở cõi Dục vì họ đâu còn dục ái nữa, bây giờ họ đi đâu, A La Hán thì chưa có đắc, mà ở cõi dục thì không xong, đó là cái trạm bắt buộc. Bây giờ bay thẳng về Việt Nam thì không được, bây giờ đã rời Thụy Sĩ rồi đi đâu, đành phải ghé Dubai, Đài Loan thôi, chứ bay thẳng Việt Nam thì không có chuyến.

Tôi đang nói Bắc Tông họ có cái cõi Tịnh Độ nhưng thật ra bên Bắc Tông không có cái chữ nào gọi là Tịnh Độ mà bên đó chỉ có cái chữ Sukhāvātī thôi, cõi này là cõi cực lạc. Còn Tịnh Độ là do tàu họ đặt chứ trong sách tiếng Phạn không có chữ Tịnh Độ. Mà Tịnh Độ chỉ có kinh bên Nam Tông, cõi Tịnh Độ là cái cõi dành cho mấy cái vị mà hồi nãy tôi nói. Bên Bắc Tông có vô số cõi Phật thì cõi mình là cõi Sa bà nằm đây. Tôi nhắc lại có “n” cõi Phật, nhưng mà bây giờ là có mấy cõi gần mình nhất là bên cõi hướng Đông là cõi của Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai, thì hướng Tây là có cõi Tây Phương Cực Lạc. Đây là cõi gần mình nhất. Chứ còn ngoài này ra có vô số, và những mô tả về cái cõi này hoàn toàn không có giống ở đây. Bởi vì những người mà thường trì Danh, trì niệm

Hồng Danh lục tự thì khi chết sẽ về đây, nhưng có điều như thế này, ở đây có cửu phẩm liên hoa tức bông sen chín tầng, chệ tu cà chớn thì xuống tầng thấp nhất, rồi từ từ mới lên nhị phẩm, tam phẩm. Còn tôi niệm dữ dội nè là tôi lên thẳng cửu phẩm, bát phẩm luôn. Còn riêng ở trên cõi Tịnh Cư này đâu có dành cho thứ tào lao vô đây, chữ Tịnh Độ là của Tàu, cực Lạc là tên tiếng phạn, còn Tịnh Độ là do Tàu đặt. Còn riêng mình là chữ Tịnh Độ có thiết, để dành cho mấy ông...còn bên họ có hai tên, trong hai tên đó một tên Ân, một tên Tàu, hai tên cùng một cõi. Nhưng mà nhớ thế này, mọi cái mô tả hoàn toàn...tôi không nói cõi này không có, nhưng mà tôi càng không muốn nói cõi này là có bởi vì sao? Bởi vì cô nhớ 1000 tỷ không? cái zone của một vị Phật, ngoài cái zone này ra hoàn toàn có cái zone khác, cho nên cái chuyện hiện hữu một cái cõi như thế này không phải là vô lý. Nhưng mà nó vô lý chỗ này, 6 căn không thanh tịnh mà lại có một cái cõi để rước về thì cái đó không có, đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là cái kẻ nào mà viết về Phật Di Đà là họ viết quá trớn, Phật A Di Đà là tuổi thọ không giới hạn.

Con nghe nói cõi Phật A Di Đà tuổi thọ không giới hạn có đúng không, Ngài có thể sống vô lượng A Tăng Kỳ có đúng không? cô sẽ nhận được trả lời thì đó là cái vô lý thứ nhất, cái vô lý thứ hai là 48 lời nguyện của Phật A Di Đà là cực kỳ vô lý. Thí dụ như ai niệm hồng danh ta mà không được 32 tướng tốt thì ta không thành Phật, mà họ quên một chuyện là không có một pháp tu nào mà chỉ niệm không mà có được 32 vì sao? Vì cái quả báo mà có cái nhân mà nó tạo ra 32 này nó không phải chỉ có một. Trong Kinh điển Nam Tông không hề có một cái công đức nào mà cùng lúc nó tạo ra các loại quả sai biệt như vậy, chuyện đó không có. Ngay cả Đức Phật Thích Ca Mâu Ni Ngài phải có 30 Ba La Mật từ đó Ngài mới có tùm lum phước, tùm lum hạnh, tùm lum đức, tùm lum trí, chứ không thể nào Ngài có một cái hạnh gì đó được. Còn đặng này chỉ trì danh A Di Đà đó mà mà lại được 32 tướng tốt là chuyện đó không được. Hoặc là cái ngày ta thành Phật ở cảnh giới của ta mọi người đều được...nếu không được thì ta không thành Phật. Khi mà nguyện như vậy rất là nguy hiểm, lời nguyện đó nó vô lý ở chỗ là nếu mà theo đúng lời nguyện của Ngài thì tất cả mọi người đầu bằng Ngài hết, giống Ngài y chang mới được, đó là cái vô lý.